

Fikir Değirmeninde Öğütülen Şöhret

– Gürsel ÇOPUR · 17 Temmuz 2011

Akşamın zifiri seyfinde yerde elbisesini sürüye sürüye vakit boykotu yapan bir aristokrat,nefti çağlayanda boğulmak üzereyken son anda kurtulmuş olan bir son heceydi sanki.Sokak lambası direğinin zeminden üç metre yüksekliğindeki teneke kıpırtısı kulağına misafir oldu.Hafif esen bir rüzgar kümesinin tenini okşaması,kendisini, kurnaz düşünceleri tasarlamaktan vazgeçiremezdi."Ölüm tehlikesi" ile çerçevlenmiş hakikat tınısına sadece üç metre kadar yakındı.Öyle hissetmese de önşart muammasının bir ipucu mesafesiydi.Ona göre erdem,üç metre geride kalan isabetli atışların karargahındaydı.Rahatlığı doğduğundan beridir kendi çabalarıyla hak ettiğini savunan bir arma fedaisine de şu dilimde gül uzatmak,kulübe içerisinde yetişmiş yetim hıçkırığını tırpanlamak olurdu.

Bir yetim bakamazdı bu şatafat kulesine.Utanır ve sıkılırdı.Cesareti bir boyunduruk atfederdi şeker taneciğine..!Şablonu yırtılmış kafesi mahkumlar doldurabilirdi,fakat,hayatı bu pistte kabule zorlanmış yürekçikte ileri adım atabilmek adiyattan sayılamazdı.Eline bir dürbün alamazdı,zulme mercan kurdelesini örtecek..Her küçük noktasında figüran olabilme yakışsızlığına muhatap olmak,yeni bir yelkene merhaba şalı atacak "virgül" olamazdı.Sünger gibi yumuşak olduğunu maddi anlamda aynasına anlatabilirdi,söz geçirebilirdi günü kuşatan yansıma halaskârına.Ama işin acı tarafı,katı yüreklere su serpmekle bu işin üstesinden gelemezdi.Suyun her zaman ateşi söndüremeyeceğini küçük bir kıvılcımında anlayabilmişti elbette.Ateşin bazen sudan da daha büyük temizlik işini sahiplendiğini de maalesef biliyordu.Kurnaz laflar yarım tuğlalı ideallerine bir kurşun gibi isabet etmişti.Aşıkâr yüreklendirme kime emanetti?

Yere düşen ilk sonbahar yaprağı,bahar hükümdarından reform yapmasını isteyebilir miydi?Sırtına bir yük almak istiyordu hacmi ve büyüklüğü ne olursa olsun..bu bir selsebil olabilir miydi?Üzerine süründüğü şemimle firuze bir okyanus havasının tadını yakalama neden olmasındı..henüz veda imzasını atmamış tatlı esinti çitlembikleri hışırdatıyordu.Çaresizliğin serhatlerini zorluyor,zorluyordu..beyni fokur fokur güneşe balçık latifesini arzetse de,karşılaşabileceği ilk insanın boynuna yapışircasına özlemine terennüm etmeyi ne kadar çok istemişti.

Bir gölge belirmişti uzaktan ve yakından..kendisini şöhrete yakınlaştıranın insanlığa uzaklığı ile uzaklardan tellalların duyurduğu yalana bile canını verecek ciğerpâre, karşılıklı iki kefedeydiler.Şöhretin yılan ısıkları canı acıtırsa da,terazinin kalbi ibresini kırmayacaktı.

-Karşı kefedede oturanı göremiyorum bile,tek miyim?

-Hayır tek değilsin.Hatta kendi kefende dahi çift soluklusun.Kefe küçümsenmez.Kainatta küçük bir mesele yoktur.Bir "şey" kelimesinin bile ruhunda "eşya" gizli.Kimin kimi kuşatacağına kimliksizler karar veremez!

-Büyük konuşuyorsun!

-Beyan sofrasından doymadan kalkmak en büyük gıdayı almak demektir.Biz çatal-kaşık sesleriyle dimağımızı doldurmuyoruz.Büyük konuşmak bir hediye ise,bu hediyeyi sana hediye etmeyi ne kadar da çok isterim?

-Sen perişanlık taşlarını potada eritmişsin.Fazla diyecek bir kelime bulamıyorum ama,kabul ediyorum.İğreniyorum kendimden.

-Kendinden iğrenmen, beyan sofrasına kabul edilmeni sağlayacak etkili bir konservedir.Bozulmamanın ve bozmamanın tuşlarına iyi dokunman lazım elbet!

-Şöhretim nedir ki?Senin beyan mızrağına dahi ulaşamadım..

-Her fikir,tebessüm edilmeye muhtaç bir şekilde lisan haline gelir.Meyve kurtlarının enfes bir ortamda buluştuklarını fıkretmen,sana yepyeni bir kapı açacaktır.

-Bir meyve kurdu dahi şöhreti eritebiliyormuş meğer!

O günden itibaren hayatındaki çuvaldızları hep kendisine batırmaya karar vermişti.Sahi,içimize saplamadığımız kaç külçe hassasiyet çuvaldızı vardır?!.Asil kararlar vermişti gecenin beyan kokan efsunlu simasında.Uykusu gelinceye kadar hep şu cümleyi tekrar etmişti:

"Küçük diye bir şey yoktur,olamaz!"

Bu,düşünen ve düşündüklerini idealine atfedebilenler içindi.Tarumar olmamış zebercet rüya,pişman olmuş kirpiklerin açılmasıyla görülebilirdi.Her rüya uyku istemezdi.Uyumadan da kirpikler başka dünyalara yelken açabilirdi..ve açmıştı.

Gülüyordu,kitabının hitama eren son nakaratını okurken:

-Baldan kaçan bir sinek,aristokrat bir sarayın kralını yere serebilir!

Gürsel ÇOPUR